

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa ƙo łóždu ƙobotu w Smolerjez knih:čisłeczeńni w Buduščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. doštač

4. njedžela po šwjatej Trojizy.

Łuk. 6, 36—42.

Š tuteho ƙłowa našeho Šnješa Ješona Šhrysta klineži nam napšcheczo napominanje :

Šišchesežijan ma bječ ƙmilny.

2. Š wotkal bjerjemý móz ƙ tajkej ƙmilnosći?

1. Šak ma tajka ƙmilnosć ƙo wopokasac?

Šišchesežijan ma bječ ƙmilny. Šak pał ma tajka ƙmilnosć ƙo wopokasac? Šdnyž my wokoło ƙo hladamy a widžimy wschelału nusu, kotruž maja nošhec a na ƙo wsacž jenotliwi, tu ƙami pšches ƙwoju winu, a tam druhy, ƙaž ƙo šda, bjes winy, a hdyž pšnajemy, šhto ƙo wscho čžini w našim čžaku, šo by ƙo łóžšche čžinilo tajke cežke brěmjo tym, kiž ƙu w tajkim čžěžkim domach-pytanju, ƙaž ƙo wychnosć stara ja ƙwojich poddanow we wschelałich wustawach, ƙaž namka pomoz ƙhoru, ƙaž stary; hdyž bratrowška lubosć ƙo horjebjerje po hubjenych, hdyž ƙo ƙhlěb hlódnym łama, hdyž šchesežijanške ƙwójbny Bože dla horjebjeru ƙhrotu, hdyž pilne ruzy ƙo hibaju, wotpalenym wupomhacž i najwjetšcheje nusy, hdyž čžitamy wo bohathych, kiž ƙu ƙebi wědomni ƙwojeje šchesežijanškeje pšchisłuchnosće a wužiwaju ƙwoje ƙubka a bohatswo ƙ temu, šo bychu nusy wobarali, haj, hdyž my na wscho to špominamy, njedhribimy a nješmjemy dha drje prajicž, šo je bohata ƙmilnosć žiwa njes nami? Šchto čže nam dha to napominanje našeho teksta? — Šaj, tež to je ƙmilnosć, ƙaž ju Šhrystuž ƙebi wot naš žada, a my čžemy ƙo wješelicž nad tajkej škutkowazej šchesežijanškej lubosću, kotraž čže tym pomhacž, kotřiz ƙu w nusy čžěka a žiwjenja. — Tu pał je rěč wo tej ƙmilnosći, kotruž mamy wopokasacž našim bratram w duchownym nastupanju. A ƙaž nusne je tajke napominanje, to pokasa nam

tał husto šadžerjenje čžłowjekow, kiž drje čžedža tež šchesežijenjo bječ, a nječžinja tola po tym, šchtož ƙebi tón Šnješ žada. —

Nješbudžecze, nješatamajecze — šo by ty to wopacžnje njerošmil. Šišchecze wobšteji niž jenož prawo, ale tež ta ƙwjata pšchisłuchnosć staršchich napšcheczo džěčjom, ƙnješam pšchecžiwu čželedži, wuczerja a duchowneho, hrěch ƙudžicž a šatamacž, hdyž nam napšchecžiwu stupi w tych, ja kotrychž mamy junu rachnowanje dawacž. Šjawnje, bjes bojoseče dhyrbimy žiwy protest šbėhnycž pšchecžiwu hrěcham žlych ludow, wošebithych woschtorow horjekach a delekach, ƙaž jenotliwych čžłowjekow. Šč, to njecha nam tón Šnješ šakasacž. Šlle to ƙudjenje, to šatamanje, kotrež we wschědnym žiwjenju tał husto nadeńdžemy, w kotrymž njeje ničzo namakacž wo lubosći, kotraž čže bližichemu pomhacž, kotrež ƙo štanje w šarisejškej hordoseći, to je to, šchtož tu měni tón Šnješ. Šak husto namakamy tajke horde, nješmilne ƙudjenje. Ša hordoseč, w kotrež je čžłowjek tał loško špokojom ƙam se ƙobu, ƙnano tež to hidjenje widžitej rady te hrěchi a pšchestupjenja bližšchego wjetšche, hacž ƙu, a ƙaž bórny je čžłowjek hotowy ƙ ƙudženju, ƙ šatamanju bližšchego. Šón jasny, tutón mały staw čžłowjškeho čžěka, ƙaž ƙo wot jich wjele trjeba ƙ nješmilnemu ƙudženju bližšchego, a tał někotry šchesežijan wjazy njewě, šo mamy my bližšchego wjele bóle šamolwjecž, derje wo nim rěčecž a wschitko ƙ lěpšchemu wobrocžecž. Šraš Šnješ Ješus Šhrystuž je tež se wschey ƙhutnosću ƙudžil tych hrěšchnikow, ale ƙajka lubosć a ƙmilnosć šjewi ƙo w nim, hdyž wón tych hrěšchnikow horjebjerje. Šo je ƙmilnosć, kotraž njecha teho hrěšnika hišchecze hlubšcho nuts štoržicž do jeho hubjeństwa, ale čže jeho won wutorhnyčž, čže jemu pomhacž, šo by šataman njebył, ale wěcžne žiwjenje měł. Šajka ƙmilnosć žada ƙo tež wot naš. Ššchetož i tym njeje pomhane

ani tebi, ani tvojemu bližšiemu, hdyž jeho jatamač, hdyž ty we swojej hordosečzi měniš, so by wjele lěpši, hač wón. Ně, budž kšesčizjan a dži a pomhaj jemu. Duž wodaječe, dawaječe, kaž tu tón Anjes bebi žada. Wy wocžakamy wot Boha šmilnošč, so wón nam woda wšitke našče hrěchi. Chyžli dha my nješmilni byč? Njeje tón Anjes nam dať kšutne napomowanje, hdyž wón rěči wo tym wotrocžku, kotremuž běšče jeho knjes wulki doh spuščežil a kiž bě potom nješmilny pschecžiwow swojemu šobuwotrocžkej. Ach, kať wjele nje měra, nje pschecželstwa, hidženja by šo šhubilo i tuteho šwěta, hdy bychmy šebi wědomni byli šwojeje pschikšuschuoseče, so mamy šmilni byč. Potom šo tež nad nami dopjelni Anjesowe šlowo: Šbóžni šu šmilni, pschetož woni šmilnošč dostanu.

Š wotkal pať bjerjemy móž k tajkej šmilnoščzi? To je našonjenje, kotrež móžemy wšchědnje činič tež nad nami šamymi, so je čłowjek napšchecžo šwojemu bratrej škerje nješmilny, hač šmilny. To leži wo čłowškim hrěšnym waschnju. Š wěštej špokojnošču widži čłowjek hrěch šwojeho bližšeho, a hnydom je wón hotowy, šudžič, jatamacž, a jenož porědko namaka šo myšl: kať mohł ja šwojemu bližšiemu pomhacž i jeho šhubjenstwa? To dobre wo čłowjeku, hač runjež tež na šjawne pschidže, šo šabyma, ale jeho hrěch a pschestupnje je hnydom šnate a wo šoždeho ereče! To čini, my šladamy pschi pruhowanju jenož na bližšich, niz pať šami na šo. Šdy bychmy nutschladali šami do šwojeje wutrobny, hdy bychmy šo šami pruhowali a pošnali šwoje hrěchi, našču šlabošč, hdy bychmy ponižni byli, nam by šamo wot šo pschikška ta prawa kšesčizjanska, bratrowska šmilnošč. Dha bychmy šami je štroženjom pytnyli wulku hrjadu wo našim woku; dha bychmy pošnali kať nušnje my šami trjebamy šmilnošč. Pschetož to je nam nušne, so hrjady wucžehnjemy i našeho woka, to rěka, so dyrbinny najprjedy džělacž šami na šebi je wšče možu a šwěru, so bychmy wotpošožili našče hrěchi, so njebychmy šlepenu podobni byli, kiž čže šlepenu pucž pokasacž, so panjetaj wobaj do jamy. Ščtóż tať šam pošnaje, kať i nim šteji, kať je šhubjeny, tón wěšče wo tym namaka napominanje a móž, šmilny byč napšchecžo šwojemu bližšiemu.

Alle šórko mož k prawej šmilnoščzi njeje namakacž wo naš šamych, duž dyrbinny horje šladacž. Šorje k temu Wótzej pokasuje naš tón Anjes, hdyž wón tu praji: jako tež wasch Wótž wo njebjech šmilny je. To je šmilnošč, kotruž šměmy šami bohacže šhonicž. Šo my wěmy, so je našch Wóh hnadny a šmilny, so wón nješahadža i nami po našchich hrěchach, so je wón tež šwojeho lubeho Šsyna k nam pošlať nam k wumoženju, to naš pošlynja psches čžěmnu šchtundu šmjerče. Wjetšču šmilnošč my nje móžemy šhonicž, hač tu, kotraž wot Wótža wukhadža wo jeho Šsynu Jesom Šhrystušu, kiž pyta runje te šhubjene wozny, wón, kiž hišče na kšiču prošy ša šwojich nješchecželow: Wótze, wodaj jim. Dha je wón nam dať pschedšnamjo, kať mamy tež my šo šdžeržecž. Šak chyžli my šo šhroblicž, druhich šudžič a jatamacž. Ščtóż wě, niz jenož i ertom, ale tež i wutrobu šo modlicž: Njewjedž naš do šphtowanja, a šašo: Wodaj tež mi moje winy, tón njebudže šo runacž šarišejškemu, ale žlonikej. Niz bjes luboščže šudžič, jatamacž, ale pomhacž na prawy pucž, to je kšesčizjanške waschnje. A tu móž k temu bjerjemy i pošnacža naščeje nješostojnoščže, i Šožeje hnady, i pohladanja na Jesuša. A tón šam pomhaj nam, so bychmy šmilni byli, a junu tež šmilnošč dostali k wěčnej šbóžnoščzi. Šamjen.

W.

Šhěrlušče rošžohnowanja se šwonami.

II.

Šlób: Wozucž! tón šlób tebe woka.

Dženša šrudny džěš nam šwita
Šdyž šwonow šhřtwinskich naš wita
Něť šwonjenje krocž pošledni.
Šusto naš jich šaklinečenje
We wješelu a horju rjenje
Še šwjatym šwukom pschewodži.
Džak Bohu Anjesowi,
Niz i tymi šwonami
Je naš wokať
Do šwjatnizy,
Do čžičiny
A k žohnowanju wótžowšy!

Čžehičže wotkal k wojowanju
Wóh wodž naš psches waš k došowanju
Nad šhymi nješchecželami!
Najšim šynam wo dalošočzi
Najch poštrow nješče wo luboščzi
A šchituječe jich wo štrachočzi.
Wy ša nich prošymy,
Jich wobarnuječe wy
Š Šože možu.
Wóh žohnuj wšcho
Najšnadnišcho:
Najch lud, kraj wótžny, kšěžorštvo!

A hdyž budža měrne čžachy,
Nječ lube šwonny rjenje šašy
Nam šwěrnosčž Šožu špěwaja.
Šdyž nam tehdy kšěrlušch šwonow
Šaš' šaklineči do šerbškich honow,
O šbožowny džěš wješela!
Wy čžiče čžakamy,
We wěre štrošchtni šmy:
Wóh je i nami!
Wón poniža
A powšcha
A lubuje naš bjes šonža.

(Po Frankowym kšěrlušču.)

III.

Šlób: Nječ Bohu džakuje.

Duž i tymi šwonami
Šso džentš rošžohnujemy,
Šacž šašo wješeli
Je i nowa šhřičecž čžemy.
Wóh je naš i nimi wjedť
Tu hnadnje nutsch a won,
A k njemu šawokaj
Nadž dale jedyn šwón.

Ach, wodaj, jeli šmy
Niz prawje pošluchali,
A pomhaj wótžowšy,
Šo bychmy došywali.

Niz ruka, mošaš, brón, —
 Bóh je móz, nadžija.
 Duž spěwaj ert a swón:
 Čžejež Bohu bjes kónza!

Jan Wattar.

Čžeho dla nam Bóh husto nasche najlubšche wošnje.

Pšched wjazy lětami běšche na wjeczornych stronach Ameriki němski wuczahowar žebi nowy statok pytal a žo blisko mjesy Indijanow jako farmar sažhdil. Posdžišcho bě jeneho s nich se žmijertneje strachosjez ewumóhł, a wot teho čžaša by tón jemu stajnje lubil, so jemu sa to hiščeže wošebny džak wopokaže. Ale škladnosć k temu, kaž žo sda, pschezo žana njepšhidže.

Ras wjeczor, jako tón farmar se žwojeje žonu psched durjemi žwojeje kžeže žedži a něfotre kroczele wot njeho jeho jenicžke džě- czo sa plotom hrajka, wuskoczi na dobo s kerka tamny Indijanski a to džěcžo dožahnyschi a na žwojeje ruzy šběhnyschi čžeri s nim bliskemu lěžu napschecziwo. Nastroženaj starschej sa nim honitaj, wolajo: „Nasche džěcžo, nasche džěcžo! Že tole twój džak, ty njekničomny čžłowječež?“ Ale tón njeklišchi, pschezo dale wón khwata se žwojim rubjeńštwom, pschezo hlubje nuts do husteho lěža. Hodžina sa hodžinu žo tak minje, starschej, hižom na dvě mili wot žwojeje wjeski šdalenaj, staj žo s dycha wuběžaloj a žmijerež špróznaj, a nóz je hižom psched durjemi. Duž wostanje tón čžerwjeny stejo, da jmaj to pšakaze džěcžo wrócžo a rjeknje: „Šmėrujtaj žo, njedach wamaj waju džěcžo rubicž. Ale towaršchojo mojeho luda běchu žebi pschedewšali, džentša w nožy waschu wjež nadpadnyč a wšchitkich běhych ludži škónzowacž, a dofelž wje- džichu, so žym waju dobry pscheczel, žadachu žebi wote minje pšchi- žahu, so bych wamaj hacž do šakhadženja škónčžka nicžo wo tym njeprajil. Duž mi žadny drugi wupucž njewosta, je-li so čžyžych Waju wukhowacž, hacž so bych waju džěcžo wotnješł, derje wje- džo, so potom sa mnu pschidžetaj.“ A tak žo to mějesche. Jako žo starschej najajtra domoj wrócžišchtaj, bě žyła wjež šrudne wopalniščežo a wobhydlerjo wšchitžy škónzowani.

Tak tež nasch Bóh druhdy čžini, hdyž žaneho drugeho pucža njewidži, tak by naž wot žwěta wotežahnyl a psched wěcznym škaženjom šakhowal: wón wošnje nam to najlubšche, šchtož na semi mamy, so by na tajke waschnje naschu duschu se wšcheje tušosče a njerodny wubudžil a k žebi docžahnyl. Šak wjele starschich je pšches žmijerež lubowaneho džěščeža sažo pucž k Bohu namakalo, kaž je něhdy šchto prajil: Tón dobry pastyr husto jehnjatka prjedy nožy, so bychu jich stari sa nimi bježili. Bóh bjerve, so by nam sa to něšchto wjetšche a lěpsche dawacž mohł. To njefabudž, kiž lubeho čžłowjeka žaruješch! Ludžo žu, kiž žarowanje wo šemrjetnych najwošebnišchu naležnosč žwojeho žiwjenja čžinja, tež hiščeže wjele lět dotho po tym, so je jich lubowanž do wotpocžinka šakhoł. Woni čžeščeža runje kaž pohanjo duchow šemrjetnych. Wěšče maju šawostajeni dobre, žwjate prawo, kotrež je Jėsuš Šhryštuš žam se žwojim pschikladom wobkručžil; pschetož „Jėsuš šaplašnu“ pschi Lazarownym rowje. Ale tole prawo žo šlě wužywa a psche- wobroczi žo do njeprawa, hdyž pschedolhe rudženje žórka žiwjenja we wutrobje šajědoježi a čžłowjeka njefhmaneho ščžini k dopjel- njenju pschibłučnosčow wšchědneho žiwjenja. Tež jow je mjesa, hdyž rěka: Hacž žem a niz dale, jow dyrbja pschestacž žórka two- jich špłow. „Šaha“, tak džěsche pobožny šchescžijan k žwojeje žonje, kotraž hiščeže wjele lět po žmijereži žwojeho džěščeža pschezo jenož w želazej drašče žhodžěsche a prajěsche, so je poraženje pocžerpita, wot kotrehož žo ženje wjazy njedohraha a njedocžer- štwi „šaha, njepšy Bohu hiščeže wodaša?“ W tajkich špł-

šach je wjele njefwjateho špjecženja pschecziwo Bohu, a dotho psches mēra rudženje a štorženje žwědczi wo potajnym pschibój- štwje we wutrobje. Wěšče je tón lubowanž čžłowješ na tym trónje we wutrobje žedžak, na kotrymž žo nikomu žedžecž njeklišcha, khiba temu Šnješej žamemu.

Šlaj, teho dla wošnje Bóh nam husto nasche najlubšche, so bychmy wuknyli, jeho wšche wšcheho lubowacž. —

Šgr.

Pschiwěra abo wěra?

II.

„Šerbowane blidka“ abo „namrěte blidka“ abo „šlepaze blidka“ mjenuja woni te naprawy, ja kotrymž žyduju abo tež steja, wčžipni na to, hacž „šlepacž“ budže abo njebudže, phtajo tak wužlyšhecž něšchto s pschichoda, šphtajo tak, wjedžecž wjaz hacž druhy a to s pomozu tajkeho „blidka“. Jenož tajkeho blidka? Ně, čži jeni praja: s pomozu teje džiwneje mozhy, kotraž w tajkim šlidku bydli; džiwna je tuta teho dla, dofelž šjewja pschichod a šandženosč a tež pschitomnosč; čžeho dla tuta džiwna móž tak džiwna a s wotkal wona je, sa tym so njepraščeja, ale so wona džiwna a tajkeho šjewja, to wěra. Čži druhy widža w tutej mozhy nekajkeho šlidkowneho džiwneho ducha. Druhy sažo žo špuschčeja na to „šerbowane“ abo na to „namrěte“ a wuskaduja s tym tu móž tak, so tuto šlepanje a šjewjenje žo štawa w šwisu s tymi šemrjetnymi. A sažo druhy wěra a mēnja, so čži šemrjeczi, kotriž to šlidko šawostajichu, žami čži žu, kotriž psches šlepanje žwoje „haj“ a psches to, so šlidko njekšepa, žwoje „ně“ praja a tak po- tajne wězy, hewal sa čžłowški rojom ššhowane, šjewjeja. Tak to mēnja, a tak wjedžo abo njewjedžo čžinja to, šchtož steji pižane w knihach Šamuelownych, w 28. šlawje, w 8. a dalšchich štučžkach. A njech tež woni runje tak mašo, kaž tam Šaul wot Šamuela, wot tych morwych a šemrětnych, kotrychž čžěšo w rowach šmėrom špi a kotrychž dušcha je pola Boha we wěcznosčži, phtnu, šlyšča a šho- nja, a njech woni runje tak ššebani žu, kaž tam Šaul, dha tola tež jim ššincžecž, haj žrjecž dyrbjašo psches wušchi a wutrobhy to šłowo s 15. šchucžki: „Čžohodla mje špolojom njewostajich a mje dajch horje šbudžicž.“ A to mjeno, kotrež žebi s tajkim čžinje- njom šakžyža, je jim date wot biblije, hdyž tuta praji 5. Mójš. 18, 14: „Čži pohanjo“ pošłuchaju wěšchčerjow! tebi paš njewot- puschčži tón Šnješ, twój Bóh, tak čžinicž.“

„Namrěte šlidko“ jenož „šlepa“, woni praja. Něšł paš tež druge šlidka šlepaja, kotrež hiščeže namrěte a šerbowane šlidka njepšy. Šchto woni to k temu praja a šakkeho ducha móž to potom je? „Ššinohate“ šlidka jenož „šlepaja“. Něšł paš to tež šchthrinohate čžinja. Šchto budžeja tajžy to něšł s tutej šchtwórtej nohu a s jeje duchom šapocžecž? „Ššlijane“ šlidka dyrbja to byčž. Tola tež šlidka s hošdžikami žo pschezo njepšpecžuja ale tež kručže žobu „šlepaja“. Šchto praja woni duškej tuteho šlidka? Tón dyrbjašo tola hiščeže móžnišchi byčž, dofelž tež psches šabite hošdžiki morjenty njebu. A wo pošnozhy dyrbi to byčž, hdyž žo šlidka prajšesch. Džiwasch žo ty to tomu? Wšchako wšchě šche- rjenja a duchi w pošnozhy žwoju hodžinu maju, duž móže tola tež tón šlidochy „duch“ w pošnozhy žwoju „šprechštundu“ dawacž, kaž Ššerb tak rjenje ššerški praji. A hubu dyrbičych pschi tym žylym džeržecž. Čžehodla tež niz? Wšchako wšchitžy, kiž sa ššhowanymi pošladami rija ale žane njenamajaja, to tež dyrbja. —

Tola tež tuto žyše šustanje abo wěšchčjenje abo kaž hewal tutón hošuspošus mjenuješch, je jenož něšchto naturške. Ššy hdy widžak abo šlyšchak, hdyž telegraf abo dalokopiž šlepasche? Tola drje. A žy žo džiwat a drje njedorošymil, kaž žo to štawa. Ššy paš žebi prajil, so psches tón grót ta elektriska móž bjež. Něšł paš

wěch a by klyšchal. Jo wot Barlina žamo hač do Ameriki telegrafuja abo pišaja. Hdyž tu džiwnu móz tudy spinaja, tam w Ameriky hamork klepa, a žadny grót njewjedže wot tu hač tam. Ta elektrifka žohna běži bjes mjednika wot jow hač tam, žnadž pšes tebe přecž. Erosmič, dorosmich to? Ně? Měnič pak, so je to duch, kotryž tam tón hamork sběha? Drje niz, abo tola? ! Slaj, runje tak ma žo to i klepanjom blida! Te žu ta žama abo podobna naturifka móz, a i teho sbywa, so to klepanje njemóže nicžo njenaturifke šjewicž, a tak tež pšichod niz, tak nicžo niz, šchož jenemu i tuch, kotřiz žo pšichi klepanju blidka wobdžela, njeby widomne bylo. Tohodla pak cži, kotřiz to wěrja, žo žami šjebaja, a cži, kotřiz wysche toho žo potom hiščeže narěča, žu jebakojo kotřiz žamych žo a druhich šjebaja. — A tak i tym žebi žamym žwědomuje wobčežža a druhim wutrobu, to pokajamy bóršy w podawisnach i našeho cžaža.

Gžěšy ewangelsy a cžěska narodna ewangelska žyrfej.

S pšchiležnosčju žadanja cžěšeho naroda po žamostatnosčju cžitamy w cžěšich nowinach šlědowaze wošjewjenje: Se šastajemy dychom a wutrobu, napjelnyemaj i radoščju, wita cžěški ewangelski lud šnamjenja lěpšeho pšichoda žwojeho naroda. Rospjeršene a potkóžene šbytki něhdy šlawneje cžěšje žyrfwe, wušnawarjo idejow šužowych, Čhelcizkeho, Čžěšich bratrow, herbjo cžěšje reformazije, teho najwyschšeho, šchož je cžěški duch w šarđženosčju wutworil, maja wěštu a žo horjazu nadžiju, so šměja žwobodu žwojeho wuwieža w duchu cžěšje reformazije a so budža i nich puta wšate, kiž jich wot cžaža toleranzj wobčežuju. S tolerancžnym patentom lěta 1781 je žo jim wobarało, žo k domnjazemu cžěškemu wěrywušnacžju wušnacž a žu žo jim žufe wušnacža (augsb. a helv.) naučžile. S šhěžorškim patentom i lěta 1861 je žo tutón prawny šlaw wobkrucžil, kiž je i cžěškim šadžewkom, so bychu žwój wožebity naboženški ras pěstowacž mohli. Šostnizka Jednota, w kotrejž žu wšchizy cžěšy ewangelsy šjednocženi, wobrocža žo teho dla na šastupjerjow a mjednikow cžěšeho naroda i naležnej proštwu, so by žo do kompleksa narodnych praščenjow tež šarjadowanje žyrfwinskih poměrow cžěšeho ewangelskeho luda pšchijalo, tak, so by žo jemu šmóžniko, žo do njewotwižneje, jednotneje, narodneje cžěšje ewangelskeje žyrfwje wróčicž, po kotrejž žu jich wóžzojo wot jeje rospadnjenja, wožebje pak w wšchěch pohnutych a wulkich cžažach telko žedžili. Ša „Šostnizka Jednotu“, šjednizščežo cžěšich ewangelskich: dr. Čženěš Duscheš, pšchedšyda, Šosef Ššoučžek, přeni městopšchedšyda, dr. Šerd. Šrejža, drugi městopšchedšyda, dr. Ant. Šrinta, šekretar.

Ša to wošjewja tež towarštwu ewangel. akademikow „Šerenym“ w Prahy: Wošjewjenje cžěšich špišowacželow ke kotremuž žo pšchidruža pšchihlokowaze žwědčženja wšchěch woršchtow cžěšje inteligenzy, žu naž i radoščju napjelniše a w naž i nowa wěštu nadžiju na lěpšichi pšichod cžěšeho naroda wožiwile. My wšchal i nich tež nadžiju cžerpamy, so bóršy cžaž žwobodneho rošwicža cžěšje ewangelskeje žyrfwje nastanje, po kotrymž žu našchi přjedownizy podarmo wokali a kotrejž my hač dotal parujemy. Teho dla pšchifamnjemy žo jako šastupjerjo mlódeje cžěšje ewangelskeje inteligenzy w poknyh wobžahu k wošjewjenju „Šostnizkeje Jednoty“ (ša šnarodnjenje, wožamostatnjenje a šjednocženie wšchěch cžěšich ewangelskich žyrfwjow), a wobrocžamy žo k šastupjerjam našeho naroda na šejmje w nadžiji, so bychu žo wo to prózowali, so bychu žo našche šprawne prózowanja a žedženja do škutka štajile.

S pola.

S Rumunškej: „Šak šbožowny běch, hdyž runje jutrownicžku Wašče šopješka dostach. Ša wšchal běch tež žwjaty džeri měš, tola njemóžach žadny Boži dom wopytacž. Čžim šbožownišchi šbčch, jako buch drugi džeri jutrow do jeneje wšy pošlany. Šam móžach do jeneje — katholickeje — žyrfwje šastupicž a „Wótcže našch“ wušpěwacž. Běch kaž šnowoh' narodženy!“

Še Ššerbow, ša Ššerbow.

Še Ššerbowy w Šurjowych šupjelach šendže žo šchtwórtk 14. junija wjazy pšchedželow miššionštwu, wožebje duchownych i Budyškich, Šškopškich a Ššubiškich štron, na šhromadžšim. Ša mjedowar teje žameje bě přjedawšchi Ššadebergški šuperintendent, tajny žyrfwiny radžicžel D. Ššhěžor. Šo nabožnej narěči k. primarija Ššeblerja i Budyščina a postrowjazyh šłowach k. pšchedšydy měješche najpředy k. miššionški šektor Ššennig i Ššerrnhuta pšchednosčel, w kotrymž wobštejnosčje Ššerrnhutškich miššionškich wožadow w Ššerbowy ša cžaž tuteje wójny jara rjenje wopišowasche. Ša to šektor Ššepščanškeho miššionškeho towarštwu, k. profekšor D. Šš Paul pšchednoschowasche. Šež tutón wliw wójny na miššionštwu wobrašowasche. Ša praščenje se šjednizny pošklucharjow, hač njeby dobre bylo, so by žo trochu wjazy žwobodnych myšlow do wěry tež w miššionštwu podalo, wotmolwi k. D. Šš Paul, so by to je šchodu bylo. Šako mjenujžy pšched něhdyže što lětami do Ššudškeje i Ššerbowy tajny žwobodnomyšlmi miššionarajo kłodžicž počachy, pšchidžže wot tam ta proštwu: „Dajež našchim wožadam radšeho wušnyčž, hač so tajkich njewěryžnych miššionarow ščelecže. Šadšcho žamych dylžli tajkich.“

Šhromadžšina bě žo dopoldnja 1/4 10 hodž. šapocžala.

Šopoldnju dyršjesche po prawom hiščeže jedny pšchednosčel byčž. Šón pak žo, dokelž měješche wjetšchi džel wopytarjow i cžažami hižo w 3 hodžinach wotjěčž, na pšchichodne lěto wotštorčži.

S Ššotež. Šobnyšchi 3/4 lěta bjes žwojeho wučerja — mějachny do wójny žamo dweju! — a hiščeže něšcho dlěje bjes žwojeho duchowneho, mamy nětk i najmješcha šažo jeneho wučerja tu pola naž na šchuli, kotryž niz jeno šastojštwu wučerja w šchuli šastawa ale tež šantora w žyrfwi. Šnjes wučer Ššauermann je po jutrach k nam jako wškar pšchichol, pobnyšchi předy hižo wjazy šet i wučerjom a tež něšcho cžaža we wóššku. Šacž runje Ššemž, wón tola tež šlužbu na šerbškich šemjchenjach šastawa. Šdy budžemy šažo tak dašoko, so šměje šchula žwojich wučerjow a žyrfwinska wožada žwojeho dušchowpaštyrja we žwojej šjedniznje! ?

Lutherowe šłowa.

42.

Šrawy předar nima na žadny kruč bóle šedžbowacž a wjetšchu próžu naložicž, hač so ludži prawej doměrje na Šoha pšchijwedže.

43.

Šechžesšli ewangeli předowacž a ludžom pomhacž, dha dyršich tež wótry byčž a šól do ranow šypacž.

J. K.

Šorjedženje. Š nastawku Ššchivěra a wěra w pošlednim cžičle ma wot šedmeje rjadki wot šónza takle řekacž:

Še wulkej wójnje šlaw žo telko cžemnych, šbudnych pošauskich škutkow pšchivěry, na kotrejž, dokelž žu k wušměšchowanju pšche šhutne, šlakacž dyršich.

Zamolwity šektor: šarar Wyr ga č w Nosacicach.

Čiščer a nakladnik: M. Ššoleš.